

A földre írom versem, vizeletemmel,
Mint kanmacska, ki territóriumát jelöli,
A gyom közt, nem látszik a szó,
S ha mégis, a csendes eső elmossa,
Nem lesz sem szaga sem alakja,
Nem bosszant senkit,
És csak azt botránkoztatja meg,
Aki látja, ahogy készül,
Indulatokat amúgy nem kelt,
S lelket fel nem kavar,
De legalább...
Isten virágainak adhat életet.

Előző magyarázó soraim mutatják, az élet derekán túl vagyok. Azon kevesen kik soraimat látták, azt mondták, ez tán nem is én volnék. Kérdés önmagamhoz, hogy érdemes-e papírra vetni vagy digitális jelekké generálni mindazt, mi gondolatként megszületik, de olyan ez az érzés tán, mint a gyermek világra jötte, nem kérdi TE akarod-e. Azután... no, ez a kérdés? Mit ér a gondolat, vagy segítené inkább szárba szökkenni a mások fejében valót?